

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/33/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3713209571
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3713209571.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: RAVEN, a.s., so sídlom Šoltésovej 420/2, Považská Bystrica, IČO: 31 595 804, právne zastúpený: Advokátska kancelária Štrbáň s.r.o., so sídlom Ul. 1.mája 1455/5, Púchov proti odporcom: 1/ D. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. H. XXX, 2/ B. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. H. XX, 3/ O. E. J., nar. XX..XX.XXXX, bytom R. XX, T., 4/ Ing. A. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXX/I. H., 5/ D. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. H. XXX, 6/ I. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXX, Česká republika, 7/ U. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXXX/XXX, H. T., 8/ R. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXXX/XXX, H. T., 9/ I. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX, 10/ D. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. H. XXX, 11/ L. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. E. XXX/X, F. E. F. R., všetci právne zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. Jozef Plačko, s.r.o., so sídlom Nám. A. Hlinku 29/34, Považská Bystrica, IČO: 47 241 411, o povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 6C/84/2010, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 8C/193/2013-98 zo dňa 28. októbra 2013, takto

rozhodol:

Odvolačný súd uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania odporcom 1/ až 11/ vo výške 348,33 Eur na účet advokátskej kancelárie JUDr. Jozef Plačko, s.r.o. do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh na obnovu konania pôvodne vedeného na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 6C/84/2010 a zároveň uložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť odporcom 1/ až 11/ trovy právneho zastúpenia vo výške 1.014,75 Eur na účet ich právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Svoje rozhodnutie, ktoré po právnej stránke odôvodnil poukazom na ust. § 228 ods. 1 písm. a) a b), ods. 3, ust. § 230 ods. 1, 2 písm. a) a b) O.s.p., založil na tom skutkovom základe, že rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 6C/84/2010-305 zo dňa 14. septembra 2011 bola odporcovi (navrhovateľovi obnovy konania) uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľom 1/ až 3/, každému čiastku 1.315,97 Eur spolu s príslušenstvom, navrhovateľom 4/ až 6/, každému čiastku 1.754,63 Eur spolu s príslušenstvom, navrhovateľom 7/ až 10/, každému čiastku 328,99 Eur spolu s príslušenstvom a navrhovateľke 11/ čiastku 5.263,88 Eur spolu s príslušenstvom, a to titulom náhrady za užívanie pozemkov v ich podielovom spoluvlastníctve. Predmetný rozsudok súdu prvého stupňa bol v napadnutej časti potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/315/2011-392 zo dňa 10. októbra 2012. Súdy prvého i druhého stupňa pri rozhodovaní vychádzali zo záverov znaleckého posudku vypracovaného Ing. P. pod č. 34/2011. Navrhovaný dôkaz v podobe kontrolného znaleckého dokazovania nenariadil prvostupňový ani odvolací súd, ktorý konštatoval, že závery znalkyne Ing. P., ako aj odôvodnenie znaleckého posudku sú vierohodné a uspokojivé, a nezistil tak žiaden dôvod pre nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania. O trovách konania bolo rozhodnuté samostatným uznesením č.k. 6C/84/2010-410 zo dňa 4. decembra 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/33/2013-423 zo dňa

7. mája 2013 tak, že odporca (navrhovateľ obnovy konania) bol zaviazaný zaplatiť navrhovateľom trovy konania a trovy právneho zastúpenia, a to navrhovateľom 1/ až 3/, každému vo výške 439,19 Eur, navrhovateľom 4/ až 6/, každému vo výške 585,92 Eur, navrhovateľom 7/ až 10/, každému vo výške 109,55 Eur a navrhovateľke 11/ vo výške 1.758,26 Eur. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na to, že podmienkou úspešného uplatnenia dôvodu obnovy konania podľa ust. § 228 ods. 1 písm. a), b) O.s.p. je to, že takýto dôkaz, ktorý by mohol privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, musel už v čase pôvodného konania objektívne existovať. Túto podmienku v danom prípade za splnenú nepovažoval, keďže základné konanie, ktoré je napádané návrhom na obnovu konania, bolo právoplatne skončené dňa 19. októbra 2012 a znalecký posudok č. 92/2013, vypracovaný Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline (ďalej len USI v Žiline), existoval až dňa 09.04.2013. Podľa názoru súdu prvého stupňa tak dôvodom obnovy konania môžu byť len tie skutočnosti, ktoré nastali do vyhlásenia rozhodnutia súdom, pričom skutočnosti, ktoré nastali až po tom čase, nemôžu byť spôsobilým dôvodom obnovy konania, pretože k nim nemohol súd v čase vyhlásenia rozhodnutia príhliadať. Vychádzal z toho, že skutočnosť, že oba konajúce súdy nepovažovali za potrebné nariadiť v pôvodnom konaní kontrolné znalecké dokazovanie, nemôže byť dôvodom pre povolenie obnovy konania, nakoľko je v kompetencii súdu rozhodnúť o tom, ktorý dôkaz vykoná a ktorý nie, a to podľa svojej úvahy a po zhodnotení všetkých vykonaných dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti. Ďalej súd prvého stupňa dôvodil, že nové dôkazy sú spôsobilým dôvodom obnovy konania vtedy, ak je nimi možné preukázať právne spôsobilú skutočnosť, ktorá môže privodiť pre účastníka, ktorý podáva návrh na obnovu konania, priaznivejšie rozhodnutie vo veci a ktoré napriek tomu, že v čase pôvodného konania objektívne existovali, bez svojej viny nemohol použiť, napr. pretože o nich nevedel a ani inak z procesného hľadiska nezavinil nespĺnenie povinnosti tvrdenia alebo dôkaznú povinnosť. Keďže však znalecký posudok č. 92/2013, ktorý navrhovateľ označil ako dôkaz, ktorý by mal privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, v čase pôvodného konania a rozhodovania neexistoval, súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na obnovu konania zamietol ako nedôvodný, a to aj vo vzťahu ku konaniu o trovách konania vzhľadom na to, že rozhodnutie o nich je viazané na výsledok vo veci samej.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zotrval na svojej právnej a skutkovej argumentácii, prezentovanej v návrhu na obnovu konania, v intenciách ktorej s príhliadnutím na ust. § 228 O.s.p. znalecký posudok zo dňa 09.04.2013, vypracovaný USI v Žiline, nepochybne predstavuje novú skutočnosť, resp. dôkaz, ktorú bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, keďže súdy navrhované kontrolné znalecké dokazovanie nenariadili, pričom takáto skutočnosť, resp. dôkaz nesporne môže pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Navrhovateľ poukázal na skutkovú a právnu súvislosť medzi znaleckým posudkom č. 92/2013 a znaleckým posudkom č. 34/2011, vypracovaným znalkyňou Ing. P. v pôvodnom konaní, keďže predmetom posúdenia bola v oboch prípadoch hodnota nájmu a analogicky aj výška bezdôvodného obohatenia za užívanie dotknutých pozemkov zo strany navrhovateľa. V danej súvislosti na podporu svojej argumentácie uviedol rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/197/2012-516 zo dňa 20. februára 2013, v odôvodnení ktorého sa uvádza, že jedine kontrolným znaleckým dokazovaním, resp. stanovením iného znaleckého subjektu, ktorý by bol spôsobilý porovnať jednotlivé závery znaleckých posudkov, možno exaktne dospieť k výslednej výške bezdôvodného obohatenia. Navrhovateľ je toho názoru, že znalecký posudok vypracovaný USI v Žiline predstavuje novú právnu skutočnosť, resp. dôkaz, ktorý nemohol, objektívne posudzované, bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní práve z dôvodu, že súdy prejednávajúce danú vec na prvom a druhom stupni nevyhoveli jeho návrhu na nariadenie znaleckého dokazovania, hoci sa vykonania takéhoto dôkazu domáhal. Po právoplatnosti uznesenia o povolení obnovy konania sa navrhovateľ domáhal, aby súd vec znova prejednal a rozhodol tak, že navrhovateľ by bol zaviazaný odporcom zaplatiť bezdôvodné obohatenie vo výške 1,55 Eur/m²/ročne za obdobie od 19.05.2008 do 19.05.2010 ako náhradu za užívanie dotknutých nehnuteľností podľa výšky ich spoluvlastníckych podielov, čím by pre prípad povolenia obnovy konania nepochybne doznal podstatne menšej ujmy na svojom vlastníckom práve k peňažným prostriedkom, ktoré musel vynaložiť ako náhradu titulom bezdôvodného obohatenia. Vychádzajúc z uvedeného má navrhovateľ za to, že napadnutým uznesením bolo porušené jeho vlastnícke právo k predmetným peňažným prostriedkom. Podľa navrhovateľa v danom prípade dochádza k reálnej konkurencii jeho vlastníckeho práva k týmto peňažným prostriedkom s vlastníckym právom odporcov k dotknutým nehnuteľnostiam, čo odôvodňuje interpretáciu dotknutých ustanovení O.s.p. ústavne konformne. Takáto ústavne konformná interpretácia však pri rozhodovaní súdu prvého stupňa zjavne absentovala, okrem uvedeného súd prvého stupňa v kontexte špecifických

skutkových okolností argumentačne presvedčivým spôsobom bližšie nerozvedol svoje právne úvahy a argumenty pre zamietnutie návrhu na povolenie obnovy konania, čo viedlo k nezákonnosti takehoto rozhodnutia, ktoré sa mu z uvedených dôvodov javí ako arbitrárne.

K podanému odvolaniu sa vyjadrili prostredníctvom svojho právneho zástupcu odporcovia 1/ až 11/, ktorí navrhli napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdiť ako vecne správne, zároveň si voči navrhovateľovi uplatnili právo na náhradu trov odvolacieho konania v celkovej výške 368,48 Eur. Odporcovia 1/ až 11/ uviedli, že trvajú na svojich argumentoch tak, ako boli uvedené v ich písomnom vyjadrení a ako boli prezentované na pojednávaní, nariadenom súdom prvého stupňa. Poukázali na to, že pochybnosti o výške bezdôvodného obohatenia má len navrhovateľ a nie súdy, ktoré svoje právne a skutkové úvahy uviedli v odôvodneniach právoplatných rozsudkov, pričom žiaden účastník konania nemá právny nárok na nariadenie znaleckého dokazovania. Odporcovia dôvodili, že určenie výšky bezdôvodného obohatenia je právnou otázkou, ktorú rieši súd na základe vlastnej úvahy a nejedná sa o exaktnú kategóriu, ktorú je možné špecifikovať len na základe znaleckého posudku, ktorý navyše predstavuje len jeden z možných dôkazov. V tejto súvislosti na podporu svojej argumentácie poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v právnej veci vedenej pod sp. zn. 6 Obo/306/2005. Pokiaľ ide o pôvodné konanie, ktorého obnovu navrhovateľ navrhuje, toto bolo právoplatne skončené rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 6C/84/2010 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/315/2010, pričom výška bezdôvodného obohatenia bola určená na základe záverov znaleckého dokazovania. Súdom prvého stupňa ustanovená znalkyňa Ing. Q. P. pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzala z predloženej sumy dôkazov a vlastných poznatkov znalca, pričom prípadné nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania bolo aj v odvolacom konaní vyhodnotené ako nadbytočné. Na záver odporcovia uzavreli, že návrhom na obvodu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo neprávostí procesnej povahy, na nápravu ktorých slúžia iné opravné prostriedky.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že toto uznesenie je potrebné potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správne, pričom v náväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd v poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje. Odvolací súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého netreba nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

Podľa ust. § 228 ods. 1 písm. a) a b) O.s.p. právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak

a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Podľa ust. § 230 ods. 1 O.s.p. návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

Podľa ust. § 230 ods. 2 O.s.p. po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku možno návrh podať len z dôvodu uvedeného v a) § 228 ods. 1 písm. a) v prípade, že ide o trestný rozsudok, na podklade ktorého sa v občianskom súdnom konaní priznalo právo a ktorý bol neskôr podľa trestnoprávnych predpisov zrušený, b) § 228 ods. 1 písm. c), c) § 228 ods. 1 písm. d), § 228 ods. 1 písm. e).

Podľa ust. § 232 ods. 1 O.s.p. návrh na obnovu konania prejedná súd, ktorý o veci rozhodoval v prvom stupni.

Podľa ust. § 234 ods. 1 O.s.p. návrh na obnovu konania súd uznesením buď zamietne, alebo obnovu konania povolí.

Podľa ust. § 234 ods. 2 O.s.p. ak súd zamietá návrh na obnovu konania preto, že nie je prípustný, alebo preto, že ho podal niekto, kto naň nebol oprávnený, alebo preto, že je zrejme oneskorený, nemusí nariaďovať pojednávanie.

Obnova konania predstavuje mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má povahu výnimky zo zásadnej nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, v dôsledku čoho zákon jeho prípustnosť vo viacerých smeroch obmedzuje. Návrhom na obnovu konania možno napadnúť výlučne rozhodnutie súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť, len z taxatívne stanovených dôvodov, a to v zákonom stanovenej lehote. Návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť a popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) musí obsahovať aj označenie rozsudku, proti ktorému smeruje, dôvod obnovy, skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že návrh je podaný včas, dôkazy, ktorými sa má dôvodnosť návrhu preukázať, ako aj to, čoho sa navrhovateľ domáha. Subjektom oprávneným na podanie odvolania je účastník pôvodného konania, prípadne jeho právny nástupca z dôvodu singulárnej a univerzálnej sukcesie (ust. § 92 O.s.p.). Dôvody spôsobilé pripustiť obnovu konania sú taxatívne uvedené v ust. § 228 ods. 1 O.s.p. Z iných dôvodov, ako sú uvedené v tomto ustanovení O.s.p., obnovu konania prípustná nie je. Taktiež nie je prípustná len proti dôvodom rozhodnutia.

Jedným z predpokladov procesnej prípustnosti návrhu na obnovu konania je medzi iným existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré ten, kto navrhuje obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní (ust. § 221 ods. 1 písm. a/ O.s.p) a ďalej možnosť vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní (ust. § 221 ods. 1 písm. b/ O.s.p). V oboch prípadoch je procesná prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku podmienená tým, že ten, kto navrhuje obnovu konania, nemal žiadny podiel na tom, že sa v pôvodnom konaní nemohli použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, prípadne že sa tieto dôkazy nemohli vykonať a zároveň, že môžu prívodiť pre tohto účastníka priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Skutočnosti a dôkazy, ktoré má na mysli ust. § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p sú (v porovnaní s pôvodným konaním) nové vtedy, pokiaľ účastník konania i napriek tomu, že v dobe pôvodného rozhodnutia tieto objektívne existovali, ich nemohol bez svojej viny použiť preto, že o nich nevedel a ani inak z procesného hľadiska nezavinil nesplnenie povinnosti tvrdenia alebo dôkaznej povinnosti. O možnosť vykonania dôkazov, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní (ust. § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p.) ide vtedy, keď účastník v pôvodnom konaní síce označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak ním navrhnuté dôkazy nemohol súd vykonať z dôvodu prekážok objektívneho charakteru.

Odvolačný súd preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, ako aj postup súdu prvého stupňa, ktorý mu predchádzal a zistil, že napadnuté uznesenie je vo výroku vecne správne. Súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na obnovu konania zamietol z dôvodu, že znalecký posudok č. 92/2013, vypracovaný USI v Žiline, na ktorý sa odvoláva navrhovateľ ako na dôkaz, ktorý bez svojej viny nemohol v pôvodnom konaní použiť a ktorý by mohol prívodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, by musel už v čase pôvodného konania objektívne existovať, čo v danom prípade rozhodne splnené nebolo. Je zrejmé, že vzhľadom k dátumu vyhotovenia predmetného znaleckého posudku konajúce súdy k týmto skutočnostiam v čase vyhlásenia ich rozhodnutia nemohli prihliadať. Odvolací súd tak zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že nenariadenie kontrolného znaleckého dokazovania súdom prvého i druhého stupňa v pôvodnom konaní nemôže zakladať dôvod na povolenie obnovy predmetného konania, nakoľko je vecou úvahy vec prejednávajúceho súdu, či považuje v danej procesnej situácii za potrebné doplniť dokazovanie ďalším kontrolným znaleckým skúmaním.

Nemožnosťou použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy bez svojej viny v pôvodnom konaní v zmysle ust. § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p. sa rozumie nemožnosť vykonať dokazovanie v súdnom konaní alebo nemožnosť označiť či predložiť tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy účastníkom konania voči súdu. Nejde o prípady nevykonania možného dokazovania súdom o tých skutočnostiach, rozhodnutiach a dôkazoch, ktoré účastníci konania označili, avšak súd ich nepokladal za rozhodujúce, a preto sa k ich dokazovaniu neprikročilo (R19/1975). Nemožnosť v danom prípade musí mať objektívny charakter,

zatiaľ čo v prejednávanej veci mala nemožnosť spočívať v subjektívnom prístupe súdov prvého i druhého stupňa, odmietajúcom nariadiť vo veci kontrolné znalecké dokazovanie. Odhliadnuc od uvedeného odvolací súd zdôrazňuje, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia, plynúca z pochybení pri právnom posúdení veci, z ktorej navrhovateľ pri sponchybnívaní výsledkov znaleckého dokazovania a na to nadväzujúcich záverov súdov prvého a druhého stupňa v pôvodnom konaní musí nevyhnutne vychádzať, nemôže byť relevantným dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa ust. § 228 ods. 1 O.s.p. (ZSP č. 15/2000, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 83/99). Takýmto dôvodom zároveň nemôžu byť ani prípadné pochybenia procesného charakteru, na nápravu ktorých sú k dispozícii iné opravné prostriedky.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti bolo napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v merite veci ako vecne správne potvrdené. Za správny považoval odvolací súd aj výrok uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým rozhodol o náhrade trov konania tak, že navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť odporcom 1/ až 11/ trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 1.014,75 Eur.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd v zmysle ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., s tým, že úspešným odporcom 1/ až 11/ priznal náhradu riadne uplatnených trov odvolacieho konania voči neúspešnému navrhovateľovi v celkovej výške 348,33 Eur. Priznaná náhrada konania, predstavujúca výlučne trovy spoločného právneho zastúpenia odporcov 1/ až 11/, pozostáva z tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 04.01.2014 v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a), ust. § 13a ods. 1 písm. c) a ust. § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 340,29 Eur, k tomu režijný paušál podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 8,04 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.